

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **B. S.**, zastoupené zákonným zástupcem: **B. M.**, zastoupené Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2007, č. j. OAM-1395/VL-09-K04-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2008, č. j. 28 Az 56/2007 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, Mgr. Radimu Strnadovi, advokátovi se sídlem Příkop 8, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 3840 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 20. 8. 2007, č. j. OAM-1395/VL-09-K04-2006, jímž jí nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadá stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka má za to, že správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 2 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka se dále cítí být rozhodnutím správního orgánu zkrácena na svých právech v důsledku porušení ust. § 12 písm. a) a b), § 14 a § 16 zákona o azylu ze strany správního orgánu. Stěžovatelka uvádí, že oba rodiče jsou muslimové a nemohou pro své náboženské vyznání klidně žít ani v jedné zemi. Pro případ návratu hrozí rodičům uvěznění, což bylo ze strany otce doloženo příslušnými listinami, a tudíž by stěžovatelka byla umístěna v dětském domově, čímž by došlo k porušení jejích práv. Stěžovatelka namítá, že i přesto, že její otec předložil několik desítek stran materiálů nejrozličnějšího původu, nebyly tyto ze strany správního orgánu nijak hodnoceny s odůvodněním, že se bezprostředně nevztahují k jeho osobě. Z uvedeného je tak podle stěžovatelky zřejmé, že se správní orgán těmito podklady vůbec nezabýval, čímž došlo k porušení ust. § 63 odst. 3 správního řádu. Pokud správní orgán uvádí, že se tyto materiály netýkají samotného otce, pak ze stejného důvodu není možno obsáhle citovat z dokumentů

obsahujících informace o zemi původu, které shromáždil správní orgán, neboť se taktéž netýkají jeho osoby. Dle stěžovatelky není možné, aby v rámci stejného správního řízení byla přikládána důkazům opatřeným správním orgánem větší důkazní hodnota, než důkazním prostředkům předloženým žadatelem s formálním odůvodněním, že se netýkají jeho osoby. Stěžovatelka se domnívá, že při hodnocení a posuzování její žádosti nelze nezohlednit současně podanou žádost její matky, která je státní příslušnicí Kazachstánu. Tato skutečnost se pak výrazně promítla do rozhodování správního orgánu v případě posuzování důvodů azylu dle ust. § 13 a § 14b zákona o azylu. Podle stěžovatelky se jedná o zásadní pochybení, které má za následek porušení ust. § 3 správního řádu. Stěžovatelka namítá, že v průběhu správního řízení bylo otcem doloženo, že je ve své zemi pronásledován za uplatňování své víry a z ostatních materiálů je doložen jeho odůvodněný „strach z pronásledování z náboženství“, přesto v této souvislosti ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu nebylo uvedeno žádné odůvodnění, proč u stěžovatelky nejsou dány důvody azylu dle tohoto ustanovení. V této části se proto rozhodnutí správního orgánu podle stěžovatelky jeví nepřezkoumatelným. Stěžovatelka uvádí, že jí není známo, z jakých skutečností správní orgán vycházel při posuzování důvodu udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, přičemž odkaz na údaje, které měl sdělit její otec v rámci řízení, je nedostatečný a nepřezkoumatelný, neboť stěžovatelka má právo vědět, jaké skutečnosti vedly správní orgán k neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Závěr správního orgánu je tak zcela bez odůvodnění a v tomto směru činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stejně tak odkaz krajského soudu na kontext s celým případem je nepřezkoumatelný. Otec stěžovatelky je ve své zemi bez vlastního zavinění pronásledován z důvodu svého náboženského vyznání a přesto se zde nejedná dle názoru soudu o důvod dle § 14 zákona o azylu. V tomto směru nepovažuje stěžovatelka rozsudek za odůvodněný, pokud soud nepopsal alespoň v obecných rysech situaci, za níž by správní orgán azyl z důvodů dle § 14 citovaného zákona udělil. Stěžovatelka dále uvádí, že její otec dostatečně prokázal své obavy z reakcí kompetentních orgánů v případě návratu, a proto správní orgán pochybil, pokud její žádosti nevyhověl ani ve směru udělení tzv. doplňkové ochrany. Toto tvrzení vyplývá ze skutečnosti, že se správní orgán žádným způsobem nezabýval materiály, které předložil otec stěžovatelky, čímž zásadním způsobem pochybil a porušil ust. § 3 správního řádu. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

K tvrzení stěžovatelky, že správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 4 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 2 a § 50 správního řádu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení

důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylicit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irrelevantní. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu; musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o konkrétní situaci, námitce či postoji stěžovatelky, což se v projednávané věci v případě odkazu na shora citovaná ustanovení správního řádu nestalo. Protože stěžovatelka nikterak svá tvrzení blíže nekonkretizovala, Nejvyšší správní soud se těmito jejími tvrzeními nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

Pokud se stěžovatelka cítí být rozhodnutím správního orgánu zkrácena na svých právech v důsledku porušení ust. § 16 zákona o azylu ze strany správního orgánu, musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že v projednávané věci nebylo ust. § 16 zákona o azylu, upravující zjevně nedůvodnou žádost o mezinárodní ochranu, aplikováno a nemohlo být tedy ani ze strany správního orgánu porušeno. Za této situace považuje zdejší soud tuto námitku za bezpředmětnou.

V projednávané věci dále považuje Nejvyšší správní soud za potřebné uvést, že stěžovatelka odvozuje důvody podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany od důvodů, které v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl její otec, jakožto zákonný zástupce. Správní orgán rozhodující o žádosti stěžovatelky proto ve svém rozhodnutí na rozhodnutí ve věci otce stěžovatelky, tj. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 8. 2007, č. j. OAM-812/VL-07-K04-2006 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu ve věci otce stěžovatelky“), plně odkazuje. Vzhledem ke skutečnosti, že je v tomto směru koncipována i kasační stížnost stěžovatelky, která je obsahově shodná s kasační stížností jejího otce (tato je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 9 Azs 45/2008) a z převážné části tak směřuje do důvodů rozhodnutí správního orgánu ve věci otce stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné opřít svou argumentaci též o výše označené rozhodnutí správního orgánu ve věci otce stěžovatelky, potažmo též o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2008, č. j. 28 Az 55/2007 - 88, jímž bylo rozhodnuto o žalobě otce stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu (dále jen „rozsudek krajského soudu ve věci otce stěžovatelky“).

Stěžovatelka se mylí v tom, že rozhodnutí správního orgánu a krajského soudu je nepřezkoumatelné z důvodu chybějícího odůvodnění toho, jakým způsobem se správní orgán vypořádal s důkazy předkládanými otcem stěžovatelky v rámci správního řízení, neboť v případě rozhodnutí správního orgánu ve věci otce stěžovatelky je toto odůvodnění obsaženo na str. 5 a 6 předmětného rozhodnutí a odpovídající argumentaci krajského soudu je možno nalézt na č. l. 4 – 6 rozsudku krajského soudu ve věci otce stěžovatelky. Z těchto pasáží napadených rozhodnutí je zřejmé, proč správní orgán ani soud neshledaly relevantnost důkazních návrhů otce stěžovatelky pro danou věc. Předmětná rozhodnutí proto není možno pokládat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (podobně například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve věci otce stěžovatelky pro nedostatek důvodů není s ohledem na výše uvedenou judikaturu dána ani v případě stěžovatelkou tvrzeného chybějícího odůvodnění ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu. V daném případě nebylo rozhodnutí správního orgánu shledáno nepřezkoumatelným, neboť se správní orgán pečlivě a podrobně vypořádal s tím, proč u otce stěžovatelky neshledal naplnění důvodů azylu dle shora citovaného ustanovení a své závěry dostatečným způsobem zdůvodnil (viz str. 5 – 6 rozhodnutí správního orgánu ve věci otce). Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s důvody uvedenými v rozhodnutí a namítá jejich nesprávnost. Je tedy zřejmé, že tyto důvody znala, její výtky směřovaly ke správnosti a zákonnosti úvah správního orgánu, což jsou námitky nezákonnosti, případně vad řízení, nikoli nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poznamenat, že pouhý nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením správního orgánu a krajského soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.

Stěžovatelka dále namítá, že i přesto, že její otec předložil několik desítek stran materiálů nejrůznějšího původu, nebyly tyto ze strany správního orgánu nijak hodnoceny s odůvodněním, že se bezprostředně nevztahují k osobě otce stěžovatelky.

Z obsahu správního spisu ve věci otce stěžovatelky Nejvyšší správní soud zjistil, že jako důvod opuštění země původu, tj. Ruské federace, a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil otec stěžovatelky incident s policisty v dagestánském Chasavjurtu. Tento incident však nebylo možno s ohledem na okolnosti případu dle názoru správního orgánu rozhodujícího ve věci otce stěžovatelky považovat za azylově relevantní. A to nejenom z toho důvodu, že se jednalo o jednorázovou událost, kterou nebylo možno z hlediska její intenzity považovat za jev přímo vyvolaný státní mocí, tajně podporovaný, státními orgány

vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný dle ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu, ale i proto, že otec stěžovatelky nevyužil žádnou z možností bránit se v rámci prostředků, které mu nabízí právní řád jeho domovského státu, zejména neučinil žádný pokus o zjednání nápravy u nadřízeného orgánu. Ostatně i sám otec stěžovatelky považoval, jak vyplývá z protokolu o pohovoru ze dne 6. 8. 2007, jednání příslušných policistů za nezákonné a diskriminační s cílem se obohatit. V případě tohoto incidentu byla navíc v průběhu správního řízení ve věci otce stěžovatelky významnou měrou zasažena též otázka věrohodnosti jeho výpovědi, neboť z jeho jednotlivých výpovědí správní orgán zjistil určité obsahové nepřesnosti a rozdíly v jeho jednotlivých výpovědích. Ačkoliv byl otec stěžovatelky v průběhu doplňujícího pohovoru dne 6. 8. 2007 konfrontován se svou výpovědí, kterou učinil při úvodním pohovoru dne 11. 8. 2006, a byl vyzván, aby vysvětlil, proč se informace poskytnuté správnímu orgánu liší od těch, které předestřel v průběhu pohovoru, nepodařilo se mu i přes tuto možnost rozpornost svých výpovědí přesvědčivým způsobem vyvrátit. Otec stěžovatelky dále nezmínil nějaké konkrétní problémy, které by mu v Dagestánu v souvislosti s jeho muslimskou vírou vyvstaly.

Ke shora uplatněné kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou pravdivosti tvrzení žadatele o udělení mezinárodní ochrany se již zabýval např. ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, publikovaném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že *„není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná.“* Otázka věrohodnosti výpovědi žadatele byla v minulosti řešena také Vrchním soudem v Praze. V rozhodnutí ze dne 29. 1. 2002, č. j. 5 A 746/2002 - 31, tento soud dospěl k závěru, že *„pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. ... Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“*

Z výše uvedeného je patrné, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany může správnímu orgánu předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu. Pokud má správní orgán pochybnosti o hodnověrnosti výpovědi žadatele, je nutno, aby žadateli

byla dána možnost takto vzniklé rozpory vysvětlit a odstranit. Tato možnost byla otci stěžovatelky dána, ten však ani v doplňujícím pohovoru neodstranil obsahové nepřesnosti a rozdíly ve svých výpovědích. Na podporu svých tvrzení sice předložil celou řadu záměrně vybraných internetových článků a jiných dokumentů mapujících události v jeho zemi původu, ty však obsahovaly toliko informace o tom, že vůči konkrétním osobám či náboženským skupinám bylo ze strany místních orgánů v určitých konkrétně vymezených situacích přistupováno diskriminačním způsobem.

V návaznosti na výše uvedené nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit této námitce stěžovatelky, neboť shora naznačené okolnosti daného případu, spolu s pochybnostmi správního orgánu o hodnověrnosti výpovědi otce stěžovatelky, nemohly být nikterak vyjasněny či odstraněny důkazními materiály předloženými v průběhu správního řízení otcem stěžovatelky, neboť tyto nemohly samy o sobě účinně vyjasnit tvrzení otce stěžovatelky, a proto byly správním orgánem odmítnuty s odůvodněním, že se nevztahují k jeho osobě, nebo vznikly či byly opatřeny až po jeho příjezdu do České republiky. Z čeho stěžovatelka dovozuje porušení ust. § 63 správního řádu, které upravuje vykázání z místa konání úkonu, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé. Nutno též zdůraznit, že v citovaném ust. § 63 není ani stěžovatelkou namítaný třetí odstavec obsažen, což je u kasační stížnosti podané advokátem přinejmenším zarážející.

Další námitka stěžovatelky se týká toho, že správní orgán měl dle jejího názoru při hodnocení a posuzování její žádosti zohlednit současně podanou žádost její matky. Toto nezohlednění se pak mělo podle jejího názoru výrazně promítnout do rozhodování správního orgánu v případě posuzování důvodů azylu dle ust. § 13 a § 14b zákona o azylu a v konečném důsledku mělo znamenat zásadní pochybení, které mělo za následek porušení ust. § 3 správního řádu. K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Zdejší soud si je vědom, jak již ostatně akcentoval ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73, www.nssoud.cz, toho, že „*k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně hrozí v zemi původu pronásledování, jsou v důsledku své osobní závislosti na nich obroženy takovým pronásledováním (ať už přímo či nepřímým) také ony.*“ Nejvyšší správní soud však nedovodil, že by byl tento přístup v souzené věci neakceptován či dokonce porušen. Je třeba zdůraznit, že vzhledem ke skutečnosti, že otec stěžovatelky podal dne 14. 12. 2006 jménem stěžovatelky jako její zákonný zástupce žádost o udělení mezinárodní ochrany a

stěžovatelka jím byla v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany též zastoupena, seznámil se správní orgán i s obsahem spisového materiálu k žádosti otce stěžovatelky. Významným hlediskem pro správní orgán byla v tomto směru též okolnost, že stěžovatelka má, stejně jako její otec, který ji v předmětném řízení zastupoval, státní občanství Ruské federace a tato země je tedy i její zemí původu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a to na rozdíl od matky stěžovatelky, jež je státní příslušnicí Kazašské republiky. Ačkoliv správní orgán v rozhodnutí o žádosti stěžovatelky výslovně nezmiňuje své závěry ve vztahu k okolnostem, které uváděla matka stěžovatelky, je tato skutečnost patrna z vlastního postupu správního orgánu, když o žádostech stěžovatelky a jejích rodičů rozhodl současně v tentýž den (20. 8. 2007), čímž respektoval specifikum nezletilé stěžovatelky, která své postavení odvozuje od rodičů, zejména otce, s nímž má shodné státní občanství (shodně rozsudek Vrchního soudu ze dne 17. 11. 1995, č. j. 7 A 536/94 – 31). Stejný přístup následně zvolil i krajský soud, když rovněž o žalobách stěžovatelky a jejích rodičů proti rozhodnutím správního orgánu rozhodl ve stejný den.

Jestliže stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na ust. § 13 a § 14b zákona o azylu, je nutné připomenout, že udělení mezinárodní ochrany (tj. azylu, či doplňkové ochrany) rodinnému příslušníku azylanta, či osoby požívající doplňkové ochrany, podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o udělení mezinárodní ochrany (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS). Vzhledem ke skutečnosti, že v projednávané věci takového pravomocné rozhodnutí neexistuje, neboť ani její matce (věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 9 Azs 44/2008), ani jejímu otci, který jako zákonný zástupce stěžovatelku v řízení zastupuje (věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 9 Azs 45/2008), nebyla mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany, udělena, přičemž tento závěr byl následně potvrzen i rozhodnutími krajského soudu (v případě matky stěžovatelky se jedná o rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2008, č. j. 28 Az 59/2007 - 60; rozhodnutí krajského soudu ve věci otce stěžovatelky je citováno výše), nelze hovořit o pochybení správního orgánu, a tím ani o porušení ust. § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud tedy posoudil tuto otázku tak, jak je výše uvedeno, a proto je tato stížná námitka stěžovatelky nedůvodná.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námítky vztahující se k posuzování podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka vytýká správnímu orgánu, že jí není známo, z jakých skutečností tento vycházel při posuzování důvodu udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, přičemž odkaz na údaje, které měl sdělit otec stěžovatelky v rámci řízení, je nedostatečný a nepřezkoumatelný, neboť stěžovatelka má právo vědět, jaké skutečnosti vedly správní orgán k neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Stejně tak nepovažuje stěžovatelka za odůvodněný rozsudek krajského soudu, pokud soud

nepopsal alespoň v obecných rysech situaci, za níž by správní orgán azyl z důvodů dle ust. § 14 citovaného zákona udělil.

K otázce rozhodování správního orgánu o udělení humanitárního azylu a rozsahu přezkumu takových rozhodnutí se Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, např. ve svých rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 52, všechny dostupné na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS. Jeho judikaturu týkající se podmínek udělení humanitárního azylu, jakož i rozsahu přezkumu rozhodnutí o udělení humanitárního azylu, lze tedy považovat za konstantní.

Smysl tohoto institutu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 citovaného zákona, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz). V judikatuře Nejvyššího správního soudu se pak jako „*případy zvláštního zřetele hodné*“ pravidelně objevují vysoký věk žadatele či jeho nepříznivý zdravotní stav. Z této judikatury však v žádném případě nelze dovodit, že by za důvod udělení humanitárního azylu bylo možno považovat pronásledování otce stěžovatelky z důvodu náboženského vyznání, jak se nesprávně domnívá stěžovatelka, neboť to je předpokládaným důvodem udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu.

Vzhledem ke skutečnosti, že v projednávané věci stěžovatelka nedala, kromě výše uvedených důvodů, v průběhu správního řízení správnímu orgánu žádné relevantní informace o důvodech zvláštního zřetele hodných, čímž nesplnila svou povinnost tvrzení, nemůže se následně domáhat důsledné úvahy o možnosti udělení humanitárního azylu. Pokud pak stěžovatelka v této souvislosti vytýká správnímu orgánu, že odkaz na údaje, které měl otec stěžovatelky sdělit v rámci řízení, je nedostatečný a nepřezkoumatelný, svědčí toto tvrzení o nepochopení institutu mezinárodní ochrany ze strany stěžovatelky a zejména pak s ním spojené povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, jež se zásadní měrou odvíjí od skutečností, které žadatel uvede v průběhu azylového řízení. S ohledem na výše uvedené proto

Nejvyšší správní soud dovodil, že správní orgán postupoval správně, když toliko v základních rysech odůvodnil svůj závěr ve vztahu k neudělení humanitárního azylu.

Jako nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud alespoň v obecných rysech nepopsal situaci, za níž by správní orgán azyl z důvodů dle ust. § 14 citovaného zákona udělil. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedené judikatury a zejména pak shora citovaného rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, v němž zdejší soud k možnosti a rozsahu přezkumu výroku o neudělení humanitárního azylu uvedl: „...samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“.

Z ustálené soudní judikatury proto nelze dovozovat povinnost krajského soudu odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu k situaci, za níž by správní orgán v případě konkrétního žadatele humanitární azyl udělil. Naopak je nutno respektovat omezený rozsah přezkumu rozhodnutí o udělení humanitárního azylu. Pokud by totiž krajský soud takové úvahy v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jednalo by se o exces z vytyčených mezí soudního přezkumu. Úkolem krajského soudu při přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu je tedy toliko prověřit, zda úvaha správního orgánu nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem, přičemž v projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí správního orgánu tyto požadavky splňuje. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že závěr krajského soudu není nepřezkoumatelný a není ani v rozporu s ustálenou soudní judikaturou.

Ve vztahu k druhé formě mezinárodní ochrany, a sice tzv. doplňkové ochraně, jejíž udělení se stěžovatelka rovněž domáhá, zdejší soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Jakkoli se tedy aplikace institutu doplňkové ochrany vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany do značné míry určující tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 9 Azs 5/2008 - 98, www.nssoud.cz).

V daném případě dovozuje stěžovatelka pochybení správního orgánu ze skutečnosti, že se tento žádným způsobem nezabýval materiály, které předložil otec stěžovatelky, čímž zásadním způsobem pochybil a porušil ust. § 3 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že obsahově shodnou námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval výše, a to ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, zdejší soud odkazuje na příslušnou argumentaci a předmětnou námitku shodně posouzenou jako nedůvodnou.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Tato částka byla následně v souladu s ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu snížena o 20 %, neboť jmenovaný advokát zastupuje v řízení před Nejvyšším správním soudem také ostatní členy rodiny stěžovatele, a to ve věcech sp. zn. 9 Azs 45/2008 a 9 Azs 44/2008, v nichž provedl obsahově zcela shodné úkony právní služby. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 3840 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

